

Рафальський Віктор Парфенійович

Біографія

Віктор Парфенійович Рафальський – український письменник (поет, прозаїк, драматург) – майже 27 років був політв'язнем радянсько-комуністичного режиму. Свої твори писав під час недовгих періодів перебування на волі. Але вперше деякі з них були надруковані лише після розвалу Радянського Союзу. Перший раз був заарештований ще 1937 року. З 1954 по 1987 роки, з невеликими перервами, він, цілковито психічно здорова людина, утримувався у психіатричних спецлікарнях, де його "лікували" від претензій до комуністичної партії та радянської влади (втім так і не "вилікували": комуністично-радянський режим він не полюбив) й від потягу до творчої діяльності. Відносно незалежні психіатри визнавали його цілковито нормальною, душевно здоровою людиною, але КДБ це не влаштовувало і його піддавали огляду інших "лікарів", що перебували під впливом спецслужб, і ті на догоду КДБ визнавали Рафальського душевно хворим. У часи перебування на волі між періодами примусового "лікування" працював зокрема шкільним учителем та директором школи. Лише у добу горбачовської перебудови, у 1987 році він був остаточно визнаний психічно здоровим і назавжди відпущений на волю. У творчому доробку Віктора Рафальського романи "Зойк і лють", "Незвичайні пригоди трьох Обормотів у Країні Чудес", "Світанок", повість "Крипільська людина", п'єси "Закувала та сива зозуля", "Роман Сармат", "Чортеня", "Жерці Ескулапа", вірші та інші твори. Народився 1918 року в Одесі, помер 1997 року у селі Конюхові Стрийського району Львівської області. Протягом життя мешкав у багатьох населених пунктах Радянського Союзу.